

 1

Така и не откриха трупа на първото и единствено момче, което ми разби сърцето.

И никога няма да го открият.

Погребах Хектор Галанис толкова дълбоко, че дори дяволите да не могат да го стигнат.

Сънувам го. Сънувам и деня, в който ми каза, че му е било забавно, но е дошло време всеки да продължи по пътя си. Друго момиче бе станало обект на вниманието му. Сега дори не мога да си спомня името ѝ. В онзи момент единственото, за което можех да мисля бе, че му бях дала всичко: първата си целувка, любовта си, тялото си.

И когато му казах, че го обичам, единственото, което ми отвърна бе:

„Благодаря, но според мен е време да продължим напред.“

Хектор имаше и други неща за казване. Когато ножът ми потъна в гърдите му, думите се изливаха почти толкова бързо, колкото и кръвта.

„Какво?“

„Не.“

„Защо?“

Не можеше да осъзнае какво се случва. Аз също не можех.

Три месеца преди петнадесетия ми рожден ден, бях получила от баща си нож като подарък. Дръжката му бе украсена със скъпоценни камъни, а острието му бе посребрено. Нямам спомен как съм сграбчила оръжието, но ясно си спомням как кръвта на Хектор се сливаше с инкрустираните рубини.

Помня и какво помогна най-накрая да укротя ритъма на препускащото си сърце – последната дума на Хектор.

„Алесандра.“

Последното, което изрече, бе името ми. Последната му мисъл бе за мен.

Аз спечелих.

Тази мисъл все още обитава съзнанието ми точно толкова ясно, колкото и преди три години. Усещането, че съм постъпила правилно, че съм в мир със себе си.

Вдигам ръцете си във въздуха, протягайки се като котка, преди да се претърколя в леглото.

Усещам как някой ме гледа, само на сантиметри от лицето ми.

– По дяволите, Майрън, защо си се втренчил така в мен?

Той притиска устните си към голото ми рамо, целувайки го.

– Защото си красива.

Майрън лежи на една страна, подпирайки глава върху юмрука си. Завивките го покриват от кръста надолу. Цяло чудо е, че се събира в леглото ми. Толкова е висок. Разпиляни къдрици се спускат върху челото му и той отмята глава назад, за да може да вижда ясно. Ароматът на сандалово дърво и пот се носят из въздуха.

Придържайки с ръка завивката над гърдите си, се изправям до седнало положение.

– Снощи беше забавно, но е време да си вървиш. Днес имам много задачи.

Майрън се взира в гърдите ми, а аз завъртам очи с досада.

– Може би отново по-късно? – питам.

Той вдига поглед нагоре, преди очите му отново многозначително да се насочат към гърдата ми.

Всъщност, той гледа друго. Взира се в ръката, която придържа завивката на мястото ѝ, и допълнителната тежест, която вече усещам там.

Тежестта идва от диамантения пръстен на ръката ми. Скъпоценният камък е красив, с формата на яйце и окъпан в злато. Когато отпускам ръката си настрани, той проблясва, отразявайки сутрешната светлина. Този пръстен е най-скъпото украшение, получено от Майрън до този момент.

– Алесандра Статос, обичам те. Ще се омъжиш ли за мен?

Смях изпълва стаята, Майрън нервно потрепва. Бързо

поставям свободната си ръка върху устните си.

– Как мислиш? – отвърщам. – Не, разбира се.

Поглеждам още веднъж великолепния пръстен. След този подарък, Майрън вече бе станал безполезен. Поради някаква причина, любовниците ми спират да ми подаряват скъпи вещи, щом отхвърля предложенията им за брак.

Уви.

– Но ние сме толкова щастливи заедно! – казва. – Ще те ценя всеки ден. Ще ти дам всичко, което заслужаваш. Ще се отнасям с теб като с принцеса.

Само ако знае, че целите ми са поставени малко по-високо.

– Това е много мило предложение, но не съм готова да приема.

– Но... аз споделих леглото ти – запелтечи.

Да, както и още три момчета този месец.

– И сега е време да напуснеш.

Помествам се, за да стана от леглото, когато вратата на стаята ми внезапно се отваря.

Майрън замръзва с протегната към мен ръка. Баща ми, Сергиос Статос, лорд Масис, заварва гледката на полуголите ни тела.

– Напусни! – отсича той със смъртоносно тих глас. Баща ми е на ръст по-нисък от моите метър и седемдесет, но има телосложение на бик, дебел врат и широки рамене. А острият му поглед сякаш успява да проникне право в душите на хората.

Изправяйки се, Майрън се опитва да вземе завивката, но аз я стискам здраво. Когато усеща, че няма да успее да я изтръгне, той се навежда в опит да вземе панталоните си.

– Напусни веднага – повтаря баща ми.

– Но...

– Веднага, или ще си изядеш боя!

Майрън едва стои на краката си. Той се привежда, сякаш може да скрие високата си фигура. Едва достига половината път до вратата, когато се обръща.

– Пръстенът ми?

– О, но ти сигурно би искал да го запазя, като спомен за прекараното време заедно?

Лицето на Майрън се изкривява. Единият му крак е насочен към вратата, а другият – към мен.

Баща ми изръмжава.

Майрън изхвърча навън, като едва не се спъва в ботушите на баща ми, прелитайки над прага. Когато оставаме сами, баща ми се обръща към мен.

– Трудно е да ти намеря подходящ съпруг, когато всяка вечер си с различен любовник.

– Не ставай смешен, татко. Това беше петото посещение на Майрън.

– Алесандра! Трябва да спреш с това. Време е да пораснеш. Да се установиш.

– Значи Крисанта си е намерила съпруг?

Баща ми знае много добре, че законът не ми позволява да се омъжа преди по-голямата си сестра.

Има си ред за тези неща.

Той пристъпва към леглото.

– Кралят на сенките изпрати у дома и последната група неомъжени жени от двореца. Надявах се сестра ти да го заинтригува, рядка красавица е.

О да. Крисанта е рядка красавица. И е глупава като гъска.

– Но явно не е било писано – констатира баща ми.

– Майрън е свободен – подхвърлям аз.

Баща ми за момент извърща поглед към мен.

– Тя няма да се омъжи за Майрън. Крисанта ще бъде херцогиня. Вече се договорих с херцога на Фолиос. Той е застаряващ мъж, който иска хубаво момиче до себе си. Уредено е. Вече е твой ред.

Най-сетне.

– О, значи изведнъж започна се интересуваш от бъдещето ми? – заяждам се.

– Винаги съм искал най-доброто за теб.

Това изобщо не е вярно. Баща ми си прави труда да говори с мен, единствено когато ме хване да върша нещо, което смята за нередно. Крисанта е в центъра на вниманието му през целия ми живот.

Баща ми продължава по темата.

– Ще се свържа с графа на Орикос, за да обсъдим брака между теб и неговия син, който един ден ще го наследи. И трябва да го направя скоро, предвид влошеното здраве на Атерксис. Това би трябвало да те ощастливи.

– Не съм щастлива.

– Със сигурност няма да останеш вечно мой проблем.

– Много трогателно, татко, обаче съм се насочила към друг мъж.

– Така ли? И кой би трябвало да бъде това?

Изправям се и дърпам завивката към мен, преди да я подпъхна под мишница.

– Кралят на сенките, разбира се.

Баща ми се кикоти.

– Едва ли. С твоята репутация ще бъде цяло чудо, ако успея да убедя сина на някой благородник да те вземе.

– Репутацията ми не е известна на никого, освен на тези, за които пряко се отнася.

– Мъжете не си мълчат за подвизите в спалнята.

Усмиввам се.

– Правят го, когато става въпрос за мен.

– Какво трябва да значи това?

– Не съм глупава, татко. Държа с нещо всеки един мъж, който е бил в тази стая. Майрън имаше злополучен инцидент с хазарта. Той загуби семейна ценност на игра с карти. Обвини слуга за кражбата на медальона, накара да го бичуват и уволнят. Баща му не би се радвал да разбере за това. А Деймън? Съвсем случайно знам, че той членува в група контрабандисти, внасящи незаконно оръжие в града. Ще бъде изпратен в затвора, ако някой узнае истината. И да не забравяме Нестор, който е голям любител на свърталищата за опиум. Бих могла да продължавам с изброяването на всичките си любовници, но мисля, че разбра идеята.

Въпреки че лицето на баща ми не се променя, раменете му се поотпускат.

– Толкова очарователни господа има около теб, мила моя.

– Имам предвид, татко, че знам какво правя. И ще продължа

да правя каквото поискам, защото съм господар на себе си. А ти? Ти ще ме изпратиш в двореца със следващата група от жени за среща с краля, защото ако ме бива в нещо, то това е да убеждавам мъжете да ми предлагат брак.

Размърдвам пръста с диамантения пръстен така, че да го види.

Баща ми присвива очи.

– От колко време планираш това?

– От години.

– Не каза нищо, когато изпратих Крисанта в двореца.

– Татко, Крисанта не би могла да привлече вниманието и на свирепо куче. Освен това, само красотата не е достатъчна, за да се харесаш на Краля на сенките. Цяла година вече красавици се изреждат пред него.

– Изпрати ме. Дворецът ще бъде наш – добавям накрая.

Тишина настъпва в стаята за цяла минута.

– Ще ти трябват нови рокли – казва най-накрая баща ми. – Сватбен откуп* за сестра ти ще получи чак след няколко седмици, времето няма да стигне.

Махам пръстена от ръката си и го гледам любящо. Защо смята, че съм имала толкова много любовници? Да, забавлявах ме, но преди всичко щяха да финансират престоя ми в двореца.

Оставям пръстена на видно за баща ми място.

„Има много повече там, откъдето идва това.“

Шиенето винаги ми е било хоби, но е невъзможно за толкова кратко време да направя сама всички нови дрехи, необходими за предстоящите ми планове. Затова работя с любимата си шивачка, като по мой проект и поръчка изработихме десет нови дневни тоалета, пет вечерни рокли и три подходящо неприлични нощници (последните направих сама – Евдора няма нужда да знае как смятам да прекарам нощите си).

* Сватбен откуп (Bride price) – пари или друга материална облага, която семейството на младоженеца дават на семейството на жената, за която той ще се ожени. – Бел.ред

Баща ми не участва в планирането, тъй като е твърде зает със сметките и притеснения за имението. Фалирал е и отчаяно се опитва да го скрие. Вината не е негова. Баща ми е доста способен, но земята просто вече не е толкова плодородна както преди. Зараза връхлетя преди няколко години и умори голяма част от добитъка. Всяка година реколтата намалява. Един от кладенците вече е пресъхнал, а все повече наематели напускат.

Имението Масис загива и баща ми трябва да придобие значителни средства от сватбените откупи за мен и сестра ми, за да поддържа земите си.

Въпреки че съм наясно със ситуацията, изобщо не се притеснявам. Не само че се забавлявам вечер, но и всичките ми любовници изпитват нужда да ми подаряват хубави вещи. Много скъпи вещи. Тази игра е забавна. Научаването на тайните им. Съблазняването им. Да ги накарам да ме обсипват с подаръци.

Но ако трябва да съм честна?

Отегчена съм от всичко това.

Имам намерение да се впусна в нова игра.

Ще спечеля сърцето на краля.

Подозирам, че няма да мине и месец, преди той да се влюби безпаметно в мен. Когато ми предложи брак, за пръв път ще приема.

И когато бракът стане официален и бъде консумиран?

Ще убия Краля на сенките и владенията му ще станат мои.

Само че този път няма да се налага да погребвам тялото. Ще намеря удобна изкупителна жертва и ще оставя краля така, че да го намерят. Светът трябва да знае, че съм последната останала кралска особа.

Тяхната кралица.